

OLÁH ANDRÁS

[arról a nyárról beszélek]

*arról a nyárról beszélek
 amikor a parti fővenyen
 kapkodva – nehogy meglássanak –
 remegve bizalmadba fogadtál
 komisznak találtuk a nap hevét
 panaszosan bámult ránk a ledobott bikini
 s belénk fészkelte magát az álnok izgalom
 kapaszkodtam beléd
 mint uszadék fába a sistergő hullám
 s tested rejtekéből bunyorogva
 lestem lopott szoknyáját a nyárnak
 mely vízben hancúrozó cigánylánynak öltözött
 s nevetve fröcskölte ránk pajkos örömet*

Boldizsár monológja

*öklébe szorít ez a december végi nap
 a porhó alatt dermedt rögök
 fuldokló hörgőjű kopár házfalak
 a csonttá fagyott kandeláberekbe
 kipirult arcú szél kapaszkodik
 – valami túlvilági sejtelem a megszentelt föld felett –
 a hivalkodón villódzó fények megtévesztenek
 pedig nem esthajnalcsillag ez
 a hang a lárma nem a kisedet ünnepli
 s a város sem Betlehem
 a házak falán hullafoltok
 mit nem fed el a fehérlő könnyek zápora
 mennyből az angyal találd meg tiszta testemet
 s ne hagyj eltűnni a kettős lelkűek vadonában
 megbúzom magam egy kapualjban
 fagyos arcomat szégyen perzseli
 nem ismerem ezt a várost
 idegen vagyok – betolakodó...*

[*Oláh András versei*]

*látod mellébeszélék
de ne hidd hogy a fájdalom így könnyebb
bizony le kell ma vetni minden álmat
az utcák részeg ifjaktól hangosak
hideg kéz kulcsolódik kezemre
s egy hang azt kérdezi
– vajh művének Isten mondd örül-e még*

